

Sen Hayattın Sevgili

– gölge06 · 26 Mayıs 2016

fırtına öncesi bir sessizlik çökmüştü, o otobüs durağına
ben gözlerimi sabit bir noktaya dikip, bir mızrak gibi saplamıştım dişlerimi
aylardır öpmediğin dudaklarıma

sense; birlikte aldığımız gümüş yüzüğü bir çıkarıp bir takıyor dun
o zarif parmaklarına

suskun duk...
konuşabilsek bu filmin sonu kötü bitmeyecekti
konuşabilsek belki gitmeyecektin
konuşabilsek... ah! bir konuşabilsek
bu sağır sessizlik, bizi bizden etmeyecekti

sustuk...
sustuk ve sen gittin
çürümeye bıraktın beni bu lanet şehirde
odalarda nefesin kaldı
küçük çığlıkların kahkahaların kaldı
kokun sinmiş yataklarda saç tellerin
havlularda ıslaklığın kaldı
senin gittiğin yerde, benim hayatım kaldı

sen sesini bile esirgeyip giderken, ben sürgüle dim bütün kapıları
yüreğimin kilidini kimselere açmadım
bir sevişmeyi bin geceye böldüm
bekledim
bekledim
hep bekledim

değmedi na mahrem teni, tenime
nasıl bıraktıysan öyle bekledim
karalar giydim, yas tutar gibi bekledim
bir bıçak kınında pas tutar gibi bekledim
kilitledim kapıları...
nöbet bekler gibi bekledim

bir gece; sisler içinde bir hayalet gemi gibi geldin
saçlarında uzak denizlerin kokusu, kendini bir yerlerde unutmuş geldin
dumanını yitiren dağ gibi değil
dağını yitiren duman gibi geldin

titreyen dudaklarında konuşma isteği, konuşama dın
dermansız kollarında sarılma isteği, sarılamadın

bense en gizli yerine, o örtülü gözlerine baktım
ışıl ışıl bu dünya vardı gözlerinde
biz yoktuk
rutin dünya işleri vardı
biz yoktuk
taksitler ödemeler vardı
biz yoktuk
arkadaş toplantıları iş randevuları vardı
biz yoktuk

sen hayattın sevgili...
gözlerinde bu hayat vardı
biz yoktuk

sonradan anladım...
saklayacak çok şeyi olan çok susuyor
sonradan anladım
aşkın ikizi olmuyor...
tıpkı ölüm gibi, aşklarda birbirine benzemiyor
sonradan anladım...
bitti demekle, aşk bitmiyor